

Lliçó 9: Per al 1r de juny de 2019

TEMPS DE PERDRE

Dissabte 25 de maig

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Marc 5.22-24, 35-43; 1 Pere 5:6, 7; Gènesi 37:17-28; Lluc 16.13; Romans 6.16; 1 Corintis 15.26.

PER A MEMORITZAR:

“Més encara, tot ho considero una pèrdua, comparat amb el bé suprem que és conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m’he avingut a perdre-ho tot i a considerar-ho escòria, * a canvi de guanyar-lo a ell” (Fil. 3:8).

Quan Adán i Eva van menjar del fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal, van patir la seva primera pèrdua, la pèrdua de la innocència. I aquesta innocència perduda va ser reemplaçada per l'egoisme, el conflicte, la culpa, i el desig de control i supremacia entre ells.

Poc després de la Caiguda, van ser testimonis de la primera vida que es va perdre quan van rebre pells d'animals per a cobrir la seva nuesa. En prohibir-se'ls l'accés a l'arbre de la vida perquè no mengessin i visquessin per sempre, també van perdre el seu jardí perfecte; i anys després van perdre al seu fill, Abel, a les mans del seu germà, Caïn. Al final, un d'ells va perdre al seu cònjuge, i finalment el company supervivent va perdre la seva vida. Va haver-hi massa pèrdues com a resultat d'una decisió.

Sí, tots coneixem la realitat i el dolor de la pèrdua, i la majoria el sentim profundament quan aquesta pèrdua afecta a la nostra família. I és que en la família tenim els nostres vincles més íntims; per això una pèrdua així, en les formes més variades, ens pega amb més força.

Aquesta setmana, en continuar analitzant la vida familiar, l'observarem en el context dels diversos moments de la pèrdua.

PERDRE LA SALUT

Milers d'anys ens separen de l'arbre de la vida; i tots el notem, especialment en relació amb la nostra salut física. Tard o d'hora, tret que perdem la vida sent joves per un accident, tots enfrontem la dura realitat de la deterioració de la salut.

I, si bé ens resulta ingrát tenir problemes de salut, quant més dolorós és quan ens toca no només a nosaltres, sinó a algun membre de la nostra família? Quants pares, especialment en atendre un fill malalt, van desitjar haver-se emmalaltit ells en lloc del nen? Lamentablement, no tenim aquesta opció.

Què tenen en comú tots aquests relats? Marc 5.22-24, 35-43; Mateu 15.22-28; Lluc 4.38, 39; Joan 4.46-54.

En cadascun d'aquests casos, i sens dubte en molts més, hi ha un membre de la família que suplica l'ajuda de Jesús per un altre membre de la seva família.

Òbviament, reconeixem que sofrim perquè vivim en un món caigut. Quan el pecat va entrar en el món, no només va entrar la mort, sinó també el dolor crònic i la malaltia. Quan ens enfrontem a una malaltia crònica o terminal, podem sentir commoció, enuig, desesperació, i fins i tot ganas de cridar: "Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat? Estàs lluny de salvar-me, no t'arriba el meu clam." (Sal. 22:1). Així com ho va fer David, faríem bé a portar les nostres preguntes, el nostre enuig i el nostre dolor a Déu.

En molts sentits, la malaltia i el sofriment continuaran sent un misteri fins que la mort finalment sigui derrotada en la vinguda de Jesús. Al mateix temps, podem recollir veritats importants de la Paraula de Déu. Si bé Job va suportar un dolor indescriptible, va experimentar una intimitat més profunda amb Déu. Ell explica: "Jo només et coneixia d'oïda, però ara t'he vist amb els meus ulls." (Job 42:5). Pau va tenir algun tipus de malaltia crònica, i la seva forma d'afrontar-la ens diu que el sofriment pot capacitar-nos per a consolar als altres, pot donar-nos compassió per uns altres que estan soffrint i permetre'ns ministrar amb major eficàcia (2 Cor. 1:3-5); és a dir, si no permetem que ens superi.

- **Si nosaltres o els membres de la família patim una malaltia, quines promeses podem reclamar? Per què, en moments com aquest, és tan important per a nosaltres la realitat de Jesús, el nostre Senyor, que va sofrir en la Creu? Què ens ensenya ell en la Creu sobre l'amor inefable de Déu, fins i tot enmig d'una malaltia en la nostra família?**

PERDRE LA CONFIANÇA

Tots som pecadors disfuncionals, que en algun moment demostrarem ser poc fiables per a algú que va confiar en nosaltres. I qui no ha estat víctima d'algú que va traïr la seva confiança? Si bé és una experiència difícil quan es perd la confiança, sempre és molt pitjor quan traïm o som traïts per un familiar.

A vegades pot semblar més fàcil tirar pel dret i fugir quan decidim que no val la pena l'esforç de reconstruir una relació. Per descomptat, no és tan fàcil quan es tracta d'un membre de la família, com un cònjuge. Fins i tot es podria dir que un dels propòsits del matrimoni és ensenyar-nos la lliçó de com restituir la confiança quan es perd.

Quan la confiança en una relació es veu afectada, com es pot reparar i salvar la confiança i la relació? 1 Pere 5:6, 7; 1 Joan 4.18; Jaume 5.16; Mateu 6.14, 15.

Restituir la confiança és com un viatge; has de fer un pas alhora. El viatge comença amb un sincer reconeixement del mal i la confessió de la veritat, independentment de l'ofensa i de qui hagi estat l'ofensor.

Quan l'adulteri ha estat la causa de la ruptura, la recuperació comença quan el traïdor confessa. Com a part del procés de recuperació, la confessió ha d'acompanyar-se per una total transparència per part del qual ha traït. No pot haver-hi res que romangui ocult o, en cas contrari, quan es descobreixi (i per cert es descobrirà), això destruirà la confiança restablerta. I la segona vegada que es traeix la confiança, es torna encara més difícil de sanar que la primera vegada.

Reconstruir la confiança requereix temps i paciència. Mentre més greu sigui l'ofensa, més temps portarà la recuperació. Accepta el fet que a vegades et sentiràs com si estiguessis avançant dos passos cap endavant i tres cap endarrere. Un dia sembla que hi ha esperança per al demà, i l'endemà tens ganes de fugir. No obstant això, molts han pogut reconstruir la seva relació destruïda i van formar un matrimoni més profund, més íntim, més satisfactori i més feliç.

Quins principis usats per a sanar un matrimoni poden utilitzar-se en altres casos en què s'ha traït la confiança? Al mateix temps, quina situació podria donar-se en la qual, encara que hi hagi perdó, no existeixi més confiança, ni hauria d'existir?

PERDRE LA CONFIANÇA - CONTINUACIÓ

Una altra forma en què es perd la confiança és a través de la violència familiar. Encara que és inconcebible, les recerques revelen que la llar és el lloc més violent de la societat. La violència familiar afecta a tota mena de famílies, fins i tot a les llars cristianes. La violència és una agressió de qualsevol tipus: violència verbal, física, emocional, sexual o negligència activa o passiva comesa per una o més persones contra un altre membre de la família.

La Bíblia inclou relats de violència familiar, fins i tot entre el poble de Déu. Quins són els teus pensaments i sentiments en llegir aquests versicles? Per què creus que es van conservar aquestes històries en la Bíblia?

Gènesi 37:17-28

.....

.....

2 Samuel 13:1-22

.....

.....

2 Reis 16:3; 17:17; 21:6

.....

.....

El comportament abusiu és l'elecció conscient d'una persona d'exercir poder i control sobre una altra. No pot ser explicat o excusat per l'alcoholisme, l'estrès, la necessitat de complir desitjos sexuals, la necessitat d'un millor control de la ira, o per qualsevol comportament de la víctima. Les víctimes no són responsables de l'abús. Els abusadors distorsionen i perverteixen l'amor, perquè "qui estima, no fa cap mal als altres" (Rom. 13.10). El tractament professional pot facilitar el canvi en el comportament del abusador, però només si la persona assumeix la responsabilitat del comportament i busca ajuda. Per als qui obrin la porta a la presència de Déu, *ell és poderós per a fer totes les coses molt més abundantment del que imaginem*, per a ajudar els abusadors a deixar el seu comportament, perquè es penedeixin de les seves actituds i de la seva procedir, perquè facin restitució per tots els mitjans possibles, i perquè adoptin les qualitats de l'amor àgape per a sanar el seu cor i estimar als altres (comparar amb Efe. 3.20).

■ Tracta de posar-te en el lloc d'algú traumatitzat per la violència. Quines paraules d'acceptació, consol i esperança t'agradaria sentir? Per què és important brindar seguretat i acceptació afectuosa, en lloc d'oferir consells sobre com viure millor amb el abusador?

PERDRE LA LLIBERTAT

Només Déu sap quants milions –fins i tot milers de milions– de persones lluiten contra alguna forma d'addicció. Fins al dia d'avui, els científics encara no entenen exactament quina és la causa; encara que en alguns casos realment es pot veure la part del nostre cervell en la qual es troben els antulls i els desitjos.

Desgraciadament, trobar la ubicació d'aquestes addiccions no és el mateix que lliurar-nos d'elles.

L'addicció és complicada per a tots, no només per a l'addicte. Els membres de la família (pares, cònjuges, fills) sofreixen molt quan un membre de la família està sota un poder del qual sembla que no pot lliurar-se.

Les drogues, l'alcohol, el tabac, els jocs d'atzar, la pornografia, el sexe i fins i tot el menjar: el que converteix aquestes coses en addiccions és la naturalesa habitual i progressiva del seu ús o abús. La persona és incapaç de detenir-se fins i tot quan sap que li està fent mal. Si bé gaudeix de la seva llibertat d'elecció, es converteix en esclava del que li causa l'addicció, i així perd la llibertat. Pere té una explicació simple del que és un addicte i els resultats que pateix: “Els prometen llibertat, ells que són esclaus de la corrupció. L'home es torna sempre esclau d'allò que l'ha vençut.” (2 Pere 2.19).

Quines coses poden portar a la gent a l'addicció? Lluc 16.13; Romans 6.16; Jaume 1.13-15; 1 Joan 2.16.

El pecat i l'addicció no són necessàriament el mateix. Pots cometre un pecat del qual no ets addicte, encara que sovint est pot convertir-se en una addicció. Quant millor, mitjançant el poder de Déu, és detenir el pecat abans que es converteixi en una addicció. I, per descomptat, l'única solució duradora al problema del pecat i de l'addicció és rebre un cor nou. “Els qui són de Jesucrist han clavat a la creu totes les passions i tots els desigs terrenals.” (Gàl. 5.24). Pau també explica als romans el que significa morir a aquesta naturalesa pecaminosa i addictiva a fi que puguem viure per a Crist (Rom. 6:8-13) i després agrega: “Revestiu-vos de Jesucrist, el Senyor, i no us ocupeu de satisfer els desigs terrenals.” (Rom. 13.14).

■ Qui no coneix personalment la lluita contra les addiccions, en la seva vida o en la dels altres, o fins i tot d'algun membre de la família? Com pots ajudar les persones a comprendre que el fet que potser necessiten ajuda professional no és admetre un fracàs espiritual, fins i tot com a cristians?

PERDRE LA VIDA

Com a éssers humans, coneixem la realitat de la mort. La llegim, la veiem, i potser fins vam estar prop de sofrir-la personalment.

Llegeix 1 Corintis 15.26. Com es descriu la mort i per què se la descriu d'aquesta forma?

Qui, després d'haver perdut a un ser estimat, no pateix personalment que gran enemiga és la mort? D'altra banda, els morts estan "bé". Si tanquen els ulls en el Senyor, en el que per a ells sembla ser un instant, ressusciten a la immortalitat. "Per al creient, la mort és un assumpte trivial. [...] Per al cristià, la mort és tan sols un somni, un moment de silenci i tenebres. La vida està oculta amb Crist en Déu, i 'quan Crist, la vostra vida, es manifesti, llavors vosaltres també sereu manifestats amb ell en glòria' " (DTG 731).

No, són els vius, especialment els amics o els membres de la família que queden, els que coneixen el veritable dolor i el pesar després d'una defunció. El fet és que el duel és una resposta normal i natural a la pèrdua. És el sofriment emocional que experimentem quan ens arrabassen als qui estimem.

El procés de duel no és el mateix per a tots, però en general la majoria passa per diverses etapes. La primera reacció a la mort d'un ser estimat, i la més comuna, és la commoció i la negació, fins i tot quan la mort sigui predictable. El xoc és la protecció emocional contra l'aclaparament summament sobtat per la pèrdua, i pot durar de dues a tres mesos. També es pot travessar un període d'estar constantment absorbt en els pensaments sobre el ser estimat, fins i tot durant les tasques diàries comunes. Sovint, les converses giren al voltant de la pèrdua o del ser estimat. Aquest període pot durar de sis mesos a un any.

L'etapa de desesperació i depressió és un llarg període de duel; probablement, la més dolorosa i prolongada per al parent, durant la qual gradualment s'accepta la realitat de la pèrdua. En aquesta etapa, es pot experimentar una varietat d'emocions, com a ira, culpa, remordiment, tristesa i ansietat. L'objectiu del duel no és eliminar tot el dolor ni els records de la defunció. En l'etapa final de la recuperació, es comença a tenir un renovat interès en les activitats diàries i a funcionar normalment dia rere dia.

Quins pensaments reconfortants pots trobar en els següents passatges? Romans 8.31-39; Apocalipsi 21:4; 1 Corintis 15.52-57.

PER A ESTUDIAR I MEDITAR:

Molts han sofert com a resultat de les seves addiccions. S'han tornat esclaus dels seus desitjos, i han perdut els seus diners, el seu treball, la seva salut i la seva llibertat. Però Jesús va venir a lliurar-nos del nostre pecat i de totes les nostres addiccions, i “si el Fill us fa lliures, sereu lliures de debò.” (Joan 8.36). Jesús també va prometre que sempre estaria amb nosaltres (Mat. 28:20; Isa 43:2); per tant, no hem de lliurar solos aquesta guerra. De fet, hem de recordar que la batalla és del Senyor (1 Sam. 17.47), i ens promet la victòria (1 Pere 1:3-9). Avui pots començar el camí cap a la victòria sobre qualsevol addicció, i rebre la llibertat que desitges i que Déu vol per a tu. Això no significa que no tindràs problemes, i a vegades fins podries fracassar. Però el bo és que mentre no abandonis al Senyor ell no t'abandonarà a tu. I certament, no hi ha res de dolent a buscar ajuda professional també. Així com el Senyor pot usar a un professional mèdic per a ajudar-te amb els teus problemes de salut, també pot utilitzar a un conseller professional per a ajudar-te amb la teva addicció.

“Quan ens envolten les dificultats i les proves, hauríem d'acudir a Déu i esperar confiadament en aquell que és poderós per a salvar i fort per a lliurar. Hem de demanar la benedicció de Déu, si és que volem rebre-la. L'oració és un deure i una necessitat; però no descurem la lloança? No hauríem d'agrair més sovint al Donador de totes les nostres benediccions? Necessitem conrear la gratitud. Hauríem de contemplar sovint i tornar a comptar les mercès de Déu, i lloar i glorificar el seu sant nom, encara quan experimentem dolor i aflicció” (MS 2.306).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Quin paper exerceix el perdó quan es perd la confiança i en la recuperació d'una relació trencada? Mateu 6.12-15; 18.21, 22. “L'amor” no “porta un registre de les ofenses rebudes” (1 Cor. 13:4, 5).

2. Quin és el benefici de contemplar i relatar les misericòrdies de Déu mentre afrontem el dolor i l'aflicció?

3. De quines formes pràctiques la teva família de l'església pot ajudar als qui estan tenint problemes amb algun tipus de pèrdua?